

**Job Ramos. El día en que Jim Pomeroy conquistó el Vallès
Sala Montcada, Fundació "La Caixa".**

ÈPICA

L'interès per la èpica ve de que sempre m'ha agradat la premsa, sobretot la premsa esportiva, i m'ha fascinat bastant la capacitat de com generar fascinació al voltant d'un determinat event o personatge, i llavors bàsicament és la qüestió de com l'exageració serveix com una forma de construir històries que generen fascinació per la resta de la comunitat.

NARRACIÓ

M'agrada molt una entrevista que vaig veure de David Cronenberg, en que deia que les narracions clàssiques amb introducció, nus i desenllaç són necessàries per a l'evolució de la nostra cultura, o civilització, i seguiran sent necessàries, perquè és una manera d'explicar el món i necessitem tenir una sensació de que entenem el que passa davant nostre per poder actuar sobre això. Però en el cas de les darreres coses que estic intentant treballar, sempre dic que començo pel final per acabar pel principi, és a dir, com evitar qualsevol sistema que et porti a la narració, però al final qualsevol tipus d'imatge que acabis associant amb una altre imatge, amb un determinat so, es crea una atmòsfera o un to que... no sé si la narració està implícita en el treball, però el que està clar, crec, és que està implícita en mirada que es deixa anar sobre el treball, és a dir, és l'espectador qui busca reconstruir una història perquè està avesat a veure històries, sobretot en canals com el video o així, Si a part de tota la tradició ja no del video sinó de les imatges amb moviment amb so, això ho sumem amb un context com pot ser el context de l'art contemporani, on continuament hi ha una sospita de sentit, no? en que "què vol dir això, què m'ha volgut dir amb això? què està generant amb això?", suposo que d'alguna forma m'aprofito d'aquestes expectatives de "un significat" per anar llençant trossos que no tenen un significat únic, i en aquest sentit per això crec que està bé que la gent pugui treure lectures oposades del que intento plantejar, és a dir, crec que és ambigu.

REALITAT

En els meus projectes no hi ha una voluntat d'explicar una realitat o "la realitat" en el cas de que sigui explicable, sino que és més partir d'aquesta, com una possibilitat de treball o com un material que es pot generar a partir

de l'observació, primer pròpia i llavors a través de la càmera, i tot aquest procés és molt erràtic, sense massa coordenades nítides. I és llavors en l'edició on es constitueix, d'alguna forma, una realitat.

EDICIÓ

Editant aquest projecte he pensat molt en jocs aquests tipics de "peque", tipus Lego i coses així, on tens com les instruccions lògiques per fer la casa o la gasolinera, però que llavors hi ha formes de convertir la gasolinera en, no ho sé, un peatge d'autopista de color rosa. I normalment jo més que fer gasolineres, faig peatges d'autopista de color rosa, en el sentit de que, en part per desconeixement en part per decisió, utilitzo mecanismes d'edició absolutament il·lògics, en tant que no utilitzo els passos lògics de una idea definida, storyboard, filmació d'això i edició, sinó que és molt més unes intuïcions temàtiques cap a uns llocs en els que et vols dirigir i, a partir d'aquí, un cop el material a dins, no tant per el valor autònom de cada clip, sinó en funció de quines relacions s'estableixen entre els clips i quina és la sensació d'estranyesa que es produeix, o quines són les expectatives que es creen, evidentment sense que mai acabin de quedar resoltes.

REPETICIÓ

Quan una cosa es repeteix dues vegades no és una cosa repetida, sinó que és una cosa que passa després d'una altra, no?

REPETICIÓ

Si estàs insistint sobre un element una vegada rera una altra, l'espectador automàticament, dins d'aquest context de sospita de sentit, dedueix que allà hi ha un punt calent dins l'evolució d'aquesta possible història estranya o no història. És com si allà està passant alguna cosa, no sabem què, però allà hi ha alguna cosa, i és només aquest insistir potser moltes vegades més a nivell temàtic. A nivell visual és una qüestió senzilla de ritme i contacte amb els altres clips, amb l'audio o amb el que sigui.

CÀMERA LENTA

Amb la càmera lenta el que aconsegueixes és enfatitzar i fer evidents coses que si les tinguessim a una velocitat normal potser passarien desaparebudes

SO

El so m'atrau moltíssim a l'hora que un so pot portar-te a llocs molt diferents un determinat pla o clip. La qüestió bèstia del so és que funciona d'una manera menys concreta i menys fàcilment controlable potser que la imatge, en el sentit que la imatge saps el que estàs marcant i amb el so estàs penetrant altres línies, no sé com dir-ho ben bé. Però la qüestió important del

so és que, en el meu cas, tan en el so de les imatges i el muntatge, no m'interessa buscar una netedat o una perfecció de foses, sinó que m'interessa evidenciar aquestes entrades i aquestes sortides.

VÍDEO

El vídeo és potent en el sentit de que obre un munt de possibilitats en el bon i el mal sentit, no?. Probablement a mi visualment em pot interessar molt la textura que pot generar el 16 o 35 mm., però el vídeo et dóna unes possibilitats que em els altres formats és inimaginable. Poder treballar d'una forma erràtica, en que no saps massa què estàs fent però es va generant un material, i aquest material és el que et va definint cap a on has d'anar. Llavors en aquest sentit, també això implica una pèrdua de temps enorme i generar molt material que no acaba sent utilitzat.

EL DÍA EN QUE JIM POMEROY CONQUISTÓ EL VALLÈS

L'article aquest va aparèixer com el 86, jo deuria tenir uns 11 anys quan em va caure a les mans i el vaig llegir de la mateixa manera que m'empassava totes les revistes relacionades amb el món del motor. Jo no sabia evidentment qui era en Jim Pomeroy, probablement no sabia ni on estava el Vallès, però la manera en que l'article anava narrant una cosa que no podia ser i va acabar sent, que sol ser el típic clixé que s'utilitza avui en dia tant en l'esport com en el cinema, de que veiem una persona que no pot fer allò però o acaba fent millor que ningú altre, no? I en aquest cas l'article va relatant com de difícil és el que llavors ens explica el que acaba fent. L'exposició no té cap mena de pretensió de parlar sobre l'article, o d'explicar l'article, però justament el títol es manté en tant que és el que d'alguna forma el que origina tot el procés. Fins i tot en el final del vídeo crec que l'èpica s'intenta revertir, gairebé desinflant-la o traient-li el poder o la força.